

Joh:11:28-44. 16 sönd.eft.tref. 090927.

Jag ska snart läsa dagens text. Men först ska jag sätt in den i dess sammanhang.

Jesus får bud om att Lasarus ligger sjuk. Lasarus bor i Betania tillsammans med sina systrar Marta och Maria. Jesus har tidigare träffat dem, och som det står så är han mycket fäst vid dem. Trots budet så väljer Jesus att stanna kvar några dagar på andra sidan Jordan där han befinner sig. Innan han och vännerna beger sig mot Betania. När Marta får höra att de är på väg, så beger hon sig ut för att möta honom. Och när de möts utanför byn nästan anklagar hon honom "hade du varit här hade min bror inte dött". De för då ett samtal om livet, uppståndelsen och om vem Jesus är och Marta utbrister "Jag tror att du är Messias, han som skulle komma till världen." sen går hon tillbaka hem till Maria.

Nu läser vi dagens text. Joh:11:28-44

Är frihet en illusion? Eller är det sant som det står.

Frihet är det bästa ting. Som sökas kan all världen kring.
För den som frihet kan bära.

Så skaldade biskop Tomas på 1400 talet. "Frihet är det bästa ting. Som sökas kan all världen kring."

Ja mina vänner, vem vill inte vara fri? Vem vill inte känna sig fri? Vare sig det handlar om ett ledigt sommarlov, om att vara fri från skuld, fri från andra, eller andra slags bindningar. Och idag har vi försökt att göra en gudstjänst med frihet som tema. Vi har symboliskt med hjälp av krukskärvor fått lägga från oss det som tynger oss, som binder oss. Vi har sjungit om friheten och vi har sett Lasarus, den inlindade människan bli fri från sina

bindlar. .. "Gör honom fri och låt honom gå"... "Gör honom fri och låt honom gå." Säger Jesus.

Jo, "Frihet är det bästa ting. Som sökas kan all världen kring." Men när vet jag att jag är fri, och när vet jag att jag inte är det?

Det finns en reell ofrihet. Det kan handla om att sitta i fängelse eller när jag som medborgare inte kan eller vågar uttrycka det jag vill. Men när vet eller förstår jag att det finns saker i mitt liv, i mitt inre som gör mig ofri, som gör att jag inte är den människa jag skulle kunna vara.

Om ni var här förra söndagen, och om ni, kanske mot förmodan, lagt vad vi sa på minnet. Då kommer ni också håg att vi talade om oro. Den oro som liksom kan gnaga i oss, och kanske kan få oss att ligga vaken om nätterna. Om vad oron kan göra i våra liv. Hur den kan skapa rädsla i oss, rädsla som får oss att inte våga, inte göra. Det handlade sa Jesus, "om att inte bekymra sig för morgondagen, för var dag hade nog av sin egen plåga." Något vi innerst inne vet och förstår, men ofta har så förtvivlat svårt att göra något åt och hantera.

Om det var just en oro som du la ner tillsammans med din krukskärva förut det vet bara du. Kanske var det något annat som gnagde i dig, som du ville lägga fram. Och kanske bad du en bön, en önskan om att tillsammans med Gud få det lyft ifrån dig.

Nej, tro är ingen mirakelkur för ett gott liv. Det tror jag att många med mig har förstått. Jag är inte säker på att troende alltid skulle vara just lyckligare, eller friare än andra. Det finns en risk att kyrkan lägger på nya pålagor på människornas liv. Ja, förknippar man tro med känslan

av synd och skuld och måsten, då har kyrkan misslyckats. Och gjort tron till något den inte är. Men har man börjat ana vem Gud egentligen är, den Gud som får ett ansikte i Jesus Kristus. Då har man kanske också börjat ana att det finns ett liv och en frihet bortanför den vi själva kan styra och ställa över.

I johannesevangeliet som dagens text är hämtad ifrån, så finns det ett genomgående tema eller kanske snarare motsatspar som genomsyrar det mesta. Det handlar om mörker och ljus om liv och död. Redan i evangeliets välkända inledning kan vi läsa "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Det fanns i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till. I Ordet var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte övervunnit det."

Och vi ser det så väl i dagens text. "från mörker till ljus och från död till liv.

Jo det finns en rörelse mellan dessa poler i tron. Och i texten blir rörelsen så tydlig. Lazarus uppväcks ifrån de döda, han går bokstavligen från död till liv. Livet kommer tillbaka och systrarna går från mörker till ljus, från sorgen tillbaka till glädjen.

Men evangeliet och tron handlar ju också om livet här och nu. Det handlar inte bara om vad som händer efter döden, utan också om uttrycket tillåter, "om dödarna i våra liv".

"Dödarna i våra liv", allt det som hindrar oss från att leva, det som hindrar oss från att vara de vi kan vara.

Kanske en oro som väntar på sin befrielse. Kanske en rädsla som väntar på sitt mod. Kanske ett hat som väntar på försoningen, eller en sviktande självkänsla som väntar på sin upprättelse. Och till allt detta, till alla dem och till

alla oss, säger Jesus "Gör honom fri och låt honom gå.",
"Gör honom fri och låt honom gå." Från mörker till ljus,
från död till liv.

Att bli fri från sina bindlar. Det tror jag är Guds vilja med oss. Gud vill ha fria människor. Eller kanske snarare, så fria det går i denna ganska krävande och komplexa tillvaro vi lever i.

För är det inte bara som fria, utan allt för många tunga ryggsäckar att släpa på. Som vi också kan leva öppet, ärligt och kärleksfullt mot varandra. Det som liksom kommer in, det kommer också ut. Jag menar, hur vi har det, hur vi ser på oss själv och varandra. Det blir också del i hur är och beter oss mot andra. Vi ska inte bara älska Gud, och varandra läser vi i bibeln. Det handlar också, och inte minst, om att också älska oss själva.

Och därför är vi älskade. Därför är vi sedda. För är det inte bara när du är både älskad och sedd som du också kan älska dig själv. Kärleken kan inte leva i ett vakuum. Den lever bara i relation till något eller någon. Kan kärleken få tränga in, så kan den också komma ut. Det är som vi sa nyss. Det som kommer in, det kommer också ut. Och Gud är kärlek, kom ihåg det, Gud är kärlek.

Och i kärleken finns befrielsen. Den älskade människan kan också bli den fria människan. Ja, hur många av oss har inte i förälskelsen någon gång sagt, att tillsammans med den eller den kan jag vara mig själv. Jag behöver inte göra mig till när jag är tillsammans med honom eller henne.

Om nu kärleken mellan människor kan ge oss det. Vilken frihet skulle vi då inte kunna ana, kunna känna i kärleken från Gud. Nej, frihet är inte en illusion mina vänner. Jag tror att den är en verklighet.